

tet fastlægges til det tidspunkt, da den berettigede ved sædvanlig agtpågivenhed kunne gøre sit krav gældende ved retslige skridt mod anlægsindehaveren. Reglen blev indført, fordi § 19 omhandler tilfælde, hvor en tredjemand indtræder i skadelidtes krav mod anlægsindehaveren. Udgangspunkt er i sådanne tilfælde, at personen, der indtræder, er underlagt de samme begrænsninger i forbindelse med gennemførelsen af kravet mod anlægsindehaveren, som den skadelidte er underlagt, herunder i forældelsesmæssig henseende. Hvis en indtrædelse finder sted kort før eller eventuelt efter, at den skadelidtes krav mod anlægsindehaveren forældes, ville konsekvensen – i mangel af en særlig bestemmelse herom – være, at personen, der indtræder, ikke reelt får mulighed for at gå videre med sit krav til anlægsindehaveren. Ved udskydelsen af forældelsesfristens begyndelsestidspunkt ved § 25, stk. 1, 2. pkt., til det tidspunkt, da den berettigede ved sædvanlig agtpågivenhed kunne gøre sit krav gældende ved retslige skridt mod anlægsindehaveren, sikres, at personen, der indtræder, får rimelig mulighed for at gennemføre sit krav mod anlægsindehaveren. Der henvises i øvrigt til betænkning nr. 482/1968 II om erstatningsansvar for nuklear skade, s. 61-62, og til forarbejderne til lov nr. 332 af 19. juni 1974 om erstatning for atomskader, jf. Folketingstidende 1973-74, 2. samling, tillæg A, s. 774.

Ifølge atomskadeerstatningslovens § 25, stk. 2, bortfalder krav endeligt 10 år efter den nukleare ulykke, som har forvoldt skaden, hvis ikke forældelse er indtrådt efter stk. 1, og medmindre det forinden er anerkendt af indehaveren, eller den skadelidte har foretaget retslige skridt til dets gennemførelse. Er skaden forårsaget af nuklear substans, som er blevet ulovligt fjernet, tabt eller opgivet og ikke på ny bragt til stede på ulykkestidspunktet, indtræder forældelse dog senest 20 år efter fjernelser, tabet eller opgivelsen.

Atomskadeerstatningslovens § 25, stk. 3, bestemmer, at i de tilfælde, hvor det skal afgøres af den internationale domstol, der er nævnt i Paris-konventionens artikel 17, om retssag skal anlægges her i riget, indtræder forældelse efter stk. 1 og 2 dog ikke. Det er dog under forudsætning af, at der inden forældelse er indtrådt efter vedkommende konventionsstats lovgivning, er rettet henvendelse til den kompetente myndighed i denne stat om at foranledige en afgørelse fra den internationale domstol eller, forudsat at sådan afgørelse ikke er truffet, rejses sag i en af de stater, hvor der efter konventionen er mulighed for, at sag kan anlægges. I disse tilfælde skal sag anlægges her i riget inden det tidspunkt, som den internationale domstol måtte fastsætte.

Den 3-årige frist i lovens § 25, stk. 1, 1. pkt., er en gennemførelse af artikel 7 i Bruxelles-konventionen, mens de særlige forældelsesregler i § 25, stk. 2 og 3, gennemfører artikel 8 a, 8 b og 8 d i Paris-konventionen. Derimod er § 25, stk. 1, 2. pkt., en ren national bestemmelse, hvis indhold ikke er bestemt ved de internationale konventioner.

Ifølge atomskadeerstatningslovens § 34, stk. 1, 1. pkt., udreder staten under visse nærmere angivne betingelser erstatning, hvis et erstatningskrav for nuklear skade, der her i riget er forvoldt ved en ulykke, for hvilken indehaveren af et anlæg her i riget er ansvarlig, er bortfaldet i medfør af § 25, stk. 2, eller tilsvarende bestemmelse i en anden konventionsstats lov. Sådanne krav forældes ifølge § 34, stk. 1, 3. pkt., efter reglerne i 1908-loven. Forældelsesfristen er dog 3 år, og krav bortfalder senest 30 år efter den nukleare ulykke, der har forvoldt skaden. Reglen har bl.a. betydning for »senfølger«, der kan være forældede i medfør af forældelsesfristerne på 10 og 20 år i § 25, stk. 2, før de kan konstateres og dermed gøres gældende over for anlægsindehaveren. Den særlige forældelsesregel i § 34, stk. 1, 3. pkt., er ikke fastlagt ved de internationale konventioner, men er fastlagt på baggrund af en fælles anbefaling fra det nordiske udvalg, der forberedte gennemførelsen af Paris-konventionen, jf. betænkning nr. 286/1961 om adgangen til at drive nukleare anlæg (atomanlæg) og erstatningsansvaret for skade forvoldt af nukleare ulykker, s. 53.

3.6.2. Lovforslagets udformning

Justitsministeriet finder, at forældelse af krav efter atomskadeerstatningsloven som udgangspunkt bør reguleres ved de almindelige forældelsesregler.

Det foreslås derfor, at henvisningen i den gældende § 25, stk. 1, til 1908-loven erstattes med en henvisning til reglerne i den nye forældelseslov. Da den almindelige korte forældelsesfrist foreslås fastsat til 3 år, jf. § 3, stk. 1, i forslaget til ny forældelseslov, er der ikke længere behov for at fastlægge forældelsesfristens længde i § 25, stk. 1, med henblik på at sikre overensstemmelse med artikel 7 i Bruxelles-konventionen.

Der henvises til lovforslagets § 7, nr. 1 (forslag til atomskadeerstatningslovens § 25, stk. 1) og bemærkningerne hertil.

Der foreslås ingen ændringer af atomskadeerstatningslovens § 25, stk. 2 og 3, idet indholdet af disse følger artikel 8 a, 8 b og 8 d i Paris-konventionen.

Med henblik på at sikre sammenhæng mellem de almindelige forældelsesregler og de særlige forældelsesregler i atomskadeerstatningsloven, foreslås den